Лисиця і тетерук — варіант 2

Тетерев сидів на дереві. Лисиця підійшла до нього й каже:
— Здоров був, тетерівочку, мій дружечку, як почула твій голосочок, так і прийшла тебе провідати.
— Спасибі на доброму слові, — сказав тетерев.
Лисиця вдала, що не розчула, і каже:
— Що кажеш? Не чую. Ти б, тетерівочку, мій дружечку, зійшов на травичку погуляти, поговорити зі мною, а то я з дерева не розчу.
Тетерев сказав:
— Боюся я сходити на траву. Нам, птахам, небезпечно ходити по землі.
— Чи ти мене боїшся? — сказала лисиця.
— Не тебе, то інших звірів боюся, — сказав тетерев. — Усякі звірі бувають.
— Ні, тетерівочку, мій дружечку, нині указ оголошено, щоб по всій землі мир був. Нині вже звірі одне одного не чіпають.
— От добре, — сказав тетерев, — а то он собаки біжать; якби по-старому, тобі б утікати треба, а тепер тобі боятися нічого.
Лисиця почула про собак, насторожила вуха й хотіла тікати.
— Куди ж ти? — сказав тетерев. — Адже нині указ, собаки не чіпатимуть.
— А хто їх знає! — сказала лисиця. — Може, вони указу не чули.
І втекла.